

hed. Hr. Rode og det radikale Parti maa vide, at Forholdet er det her som overalt, hvor man forhandler om Forandring af bestaaende Love, at det, man ikke kan enes om at forandre, bliver bestaaende, og at de, der siger: vi vil ikke nøjes med det bestaaende og heller ikke med det, som der kan opnaas Enighed om, har det fulde Ansvar for, at der ikke kan blive Enighed, fordi de stiller Krav om Forandring af noget bestaaende, Krav, som de ved, de med et Mindretal ikke kan sætte igennem. Jeg vil udtale Haab om, at man under Forhandlingerne maatte komme til Erkendelse af, at naar man ikke kan faa Forandring, fordi man ikke har tilstrækkelig Tilslutning dertil, maa man opgive Kravene om Forandring; og hvis man ikke kan give sin Tilslutning, saa at der kan blive Enighed, saa er det de Herrer Radikale og Socialdemokrater, som staar med det fulde Ansvar for, at man ikke kan gaa ud til Vælgerne inden ret længe med en Grundlovsforandring. De skal ikke kunne staa og sige, at det er os fra Venstres Side, der ikke har villet Enighed. Det er da de Herrer, som har villet, at vi, naar vi skulde gaa ud til Valg om en Grundlovsforandring, som har til Formaal at skaffe Sønderjyderne deres retmæssige Repræsentation i den danske Rigsdag, kommer til at gaa ud til dette Valg i Uenighed, fordi de Herrer har stillet Fordringer, som ikke vedrører det Formaal, som Grundlovsforandringen har.

Rode: Det forekommer mig at være inderlig ligegyldigt, om de Spørgsmaal af politisk Natur, som jeg har ønsket at rette til Regeringen, blev stillet paa det ene eller det andet af Dagsordenens Punkter, navnlig da Formanden har afgjort, at de skal besvares under dette Punkt. Jeg skal derfor ikke indlade mig paa yderligere Debat om, hvad Hr. Jensen-Sønderup anførte om dette Spørgsmaal.

Den ærede Statsminister gav en udførlig Besvarelse af de Spørgsmaal, jeg rettede til ham angaaende Regeringens sønderjydske Politik, og skønt han udtalte, at han paa en vis Maade var nødsaget til at udtale sig med Tilbageholdenhed, tror jeg dog, at jeg kan fastslaa, at han gav en klar Besked om den Holdning, hans Regering har indtaget. I øvrigt erklærede jo den højtærede Statsminister, at det var hans Hensigt at give en aktmæssig Fremstilling af, hvad der er sket i det sønderjydske Spørgsmaal, lige fra dette rejstes,

og indtil dets Afslutning nu kommer, og herover kan jeg kun udtrykke min Tilfredshed. Aktstykker vedrørende Sagens Historie er allerede givne, dels i Meddelelser her i Tinget og dels i Aktstykker som Bilag til det politiske Udvalgs Forhandling. Hvis der skulde være fra denne Tid yderligere Aktstykker, som Regeringen ønsker at forelægge, saa skal jeg kun udtrykke Tilfredshed over, at alt kommer frem, og at ogsaa alle Aktstykker, som vedrører de senere Perioder, bliver fremlagt for Offentligheden. Derigennem vil nemlig ogsaa de Konservatives specielle Ordfører i det sønderjydske Spørgsmaal — saaledes betegnede jo Hr. Harboe sig — faa fuld Klarhed over, hvor Grænse-linien oprindeligt er trukket, eller Grænsen, som han siger, forudsat altsaa, at den Clausenske Linie bliver den endelige Grænse, hvad jeg havde Indtryk af, at Hr. Harboe mente. Af hvad der allerede fremgaar af alle offentliggjorte Dokumenter, vides det, at for denne Grænselinie, forsaavidt Udfaldet af en bloc Afstemningen i 1ste Zone og Udfaldet af den kommunevise Afstemning i 2den Zone skulde gøre denne Linie til Fredstraktatens endelige Grænse, traadte alle Rigsdagens Partier ind. De traadte udtrykkelig i Paris gennem delegerede, ved hvilken Lejlighed et Medlem af Rigsdagen, som vi stadig paa Grund af Sygdom maa savne, Hr. Alexander Foss, var det konservative Folkepartis Repræsentant, ind for denne Deling af Slesvig i de to Afstemningszoner og for, at Afstemningen ordnedes paa den angivne Maade.

Den højtærede Statsminister gav Meddelelser om sin Stilling til den mellem-slesvigske Deputation og udtalte derom, at Regeringen vel ikke kunde gøre sig solidarisk med alle Krav, bl. a. nævnte Statsministeren, at det principale Ønske, som Mellemslesvigerne havde fremsat om Flensborg og 2den Zones Indlemmelse kunde man ikke understøtte, i alt Fald som et Krav, medens man havde støttet det subsidiaire Ønske om Internationalisering. Her oplæste den højtærede Statsminister to Instrukser, den ene af 20. Marts fra Hr. Erik Scavenius og den anden af 6. Maj fra Hr. Harald Scavenius; disse viser, at der om dette Punkt virkelig var en afgørende Uoverensstemmelse mellem de to Regeringer. Jeg fik det Indtryk, at den højtærede Statsminister, i Modsetning til, hvad der gjaldt Hr. Harboe, som fandt Grænsespørgsmaalet afgjort, ikke betragter Spørgsmaalet om Internatio-